

Nikola Oříšková: Tanečnice

Příběh je napsán podle obrazu Edgara Degase Tanečnice.

Sladký úsměv a oči, jež se dívají do těch jeho. Ruce rozevřené jako křídla ptáka v letu, který prolétá do neznámých koutů země. Dlouhý, elegantní krk natahuje do pozice, která její choreografii dohání k dokonalosti. Její kaštanové vlasy sčesané do malého drdolu, na němž jsou položeny rozkvetlé květy, jí padají do očí. V póze holubice se vyjímá spíše jako labuť, sklízějící potlesk za každý krok, jenž udělá. Na sobě má bílé načechrané šaty poseté kvítky, díky kterým působí spíše jako víla nežli baletka.

Tak krásná je, honí se hlavou jednomu francouzskému kritikovi obrazů, jenž se jmenuje Pierre Moreau. Je to kritik nelítostný a zadumaný ve svém životě, který se neohlíží na život druhých. Ale v jeho branži je nelítostnost oceňována, a proto bez toho, aniž by se o to prosil, byl povýšen na kritika vyšší třídy. S možností psát odborné recenze na slavnější obrazy. Stejně tak byl přesunut do nové pracovny, patřící jen jemu, s omezeným přístupem. Měl více práce než předtím, celý den procházel galerie a v noci seděl u svého úředního stolu ve své pracovně, ve které při světle lampy psal kritické recenze k obrazům objeveným přes den v galeriích. Den a noc se nelišily, protože v obou dvou případech pracoval. Ale jemu to nevadilo, protože neměl pro koho žít a neměl se za kým vrátit domů. Tak proč se domů vracet?

Avšak to se jednoho dne změnilo. Jednou když začalo svítit slunce a začalo prosvítat skrz staré žaluzie, seděl starý Pierre na své kancelářské židli s nohama na stole a se sklenkou vína v ruce. Nedá se říci, kam se celou dobu díval. Ale teď jeho zrak zavítal k protějším obrazu v pozlaceném rámu. Byla na něm právě tato baletka, která upoutala jeho pozornost. Chvilí ji pozoroval a obdivoval její rysy. A pak, jako by přehlédnul podpis slavného malíře Edgara Degase v dolním rohu, se do baletky zamiloval. Jeho smysly jej zradily a jeho myšlenky začaly směřovat zvráceným směrem. Ucítit nějaké příjemné šimrání někde v hlavě a domníval se, že je to ta láska, která se mu vždy obloukem vyhýbala. Jako by baletka ožila, jako by se mu vryla do mysli a on k ní vzhlížel jako k živému člověku.

Na jednu stranu to pro něj bylo výhodné, do života se mu vrátila chuť a vášeň žít, a hlavně žít pro někoho. Avšak na druhou stranu je smutné, že tak osamělý člověk, nemající štěstí na lidi, kteří by jej s otevřenou náručí přijali, po dlouhé době najde ženu, do níž se na první pohled zamiluje. A i když to necítí, je zřejmé, že ona jej nemiluje a ani nemá možnost jej milovat.

Jak s ní tančí a mluví s ní o tom, o čem se ještě s nikým nebavil, vidí jen on. Lidem kolem o ní podrobně vypráví a zachází do detailů, které v nikom nevzbuzují pocit, že by baletka nebyla skutečná. Koho by napadlo, že je řeč o obraze baletky v jeho pracovně. Ani jeho samého to nenapadá.

Člověk, který s žádnou ženou nevydrží ani půl roku, baletku miluje už několik let. Proč by se s ní rozcházel? Baletka dělá, co Pierre chce. Říká, co by on sám chtěl slyšet. Neuráží se. A kdyby se náhodou urazila, nemůže muži nic říct. Jen jej pozoruje svýma očima a ani netuší, co se kolem ní děje. Vlastně se nedělo nic, jen se do ní jeden bláznivý muž zamiloval.

Pierrovi nikdy nebylo lépe. Každou středu kupoval květiny, které položil před obraz. A o víkendu si zařídil, aby mohl být ve své pracovně se svou baletkou. Asi jej nenapadlo, co se stane, když odejde do penze a bude muset opustit svou pracovnu. Nemusel o tom ani přemýšlet, červený vzkaz od jeho nadřízeného přišel dříve, než se očekávalo, a Pierre si musel zabalit kufry.

Odešel bez rozmyslu, ale když tak seděl doma na svém důchodcovském křesle, ptal se sám sebe, kde je ta jeho baletka? Pierre zaháněl své negativní myšlenky, které jej po celou dobu sužovaly. Ale po měsíci se neudržel a začínal být velmi neklidný. Asi na mě zapomněla, říkal si v duchu a oslepen láskou k dívce z obrazu se zavřel doma a nekomunikoval s okolím.

Pravda jej užírala, a když ležel na smrtelném lůžku, promluvil k bílým stěnám: „Miluji tě Julieta a vím, že jsi na mne nezapomněla.“ To byla jeho poslední slova, směřovaná k jeho životní lásce – baletce, které z neznámého důvodu začal říkat Julieta, po své matce. Je však velmi zajímavé, že toho dne, kdy vyslovil svá poslední slova, si monsieur Sabre, pracující v této chvíli v pracovně Pierra, povšiml jedné zvláštní věci – obraz baletky zmizel. Prostě se vypařil. Ale kdo jej mohl vzít? Pierre jistě ne.

Možná jej nikdo nevzal, možná baletka odešla spolu s Pierrem do nekonečných hlubin času a bude mu vracet zpátky tu lásku, kterou jí dlouho dával. Protože i když Pierre zemřel, jeho srdce zůstalo uvězněné v obraze.